

Cold turkey

Antwerp-speler Ismael Bako (l.) verdedigt op Dusan Djordjevic van Oostende. Die laatste club is voortijdig uitgeroepen tot basketbalkampioen, tot onvrede van de Antwerp Giants. © BELGA

Gisteren had een hele spannende sportnamiddag en -avond moeten worden: de ontknoping van het degradatiedebat, de ultieme kwalificatie voor play-off 1 van Anderlecht (of niet) en in de aanloop daarnaartoe de laatste rit van Parijs-Nice. Tussendoor had *Sportweekend* ons beelden geserveerd van het olympisch kwalificatietoernooi in het boksen, hadden we iets gezien van de F1 die in Melbourne was van start gegaan, een streepje rally had er ook nog bij gekund.

Alleen van wielrennen en boksen hebben we nog een laatste glimp kunnen opvangen. Voor wie denkt 'toeval', neen, dat is het niet. Meer dan welke andere sport ook dragen boksen en wielrennen het recht van de sterkste hoog in het vaandel. Wat is een onbekende griep vergeleken bij een slag op de hersens waarbij heel wat lichten uitgaan en misschien uitblijven? Wat is een onbekende griep vergeleken bij een duik in het ravijn? Dat er in Engeland publiek bij aanwezig was, is dan weer te gek voor woorden en kan alleen maar te wijten zijn aan die *crazy Boris and his brexiteers*.

Nooit sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog heeft de wereld minder gesport dan in het weekend van 14 en 15 maart 2020. En niet voor het laatst: de weekends van 21 en 22 maart en die van 28 en 29 maart worden nog sportarmer. Voor een sportliefhebber en een sportjournalist - dat zijn niet altijd synoniemen - is dit een keiharde ontwenningsskuur na decennialang drugsmisbruik. Dit is cold turkey gaan en niet weten waar je uitkomt.

De volleybalcompetitie zal na 3 april niet meer herbeginnen. Voor het oorlogsjaar 2019-'20 wordt geen kampioen aangeduid. De basketbalcompetitie zal na 3 april ook niet meer herbeginnen. Daar hebben ze wel een kampioen aangeduid: Oostende, omdat dat nu op één staat. Vreemd, want daar zijn ze het gevaar door te gaan tot begin juni met allerhande eindrondes. De officiële mededeling luidde dat ze die beslissing hebben genomen met bijstand van juristen en medici. Nonsens. Ze hebben gewoon hun rekening gemaakt. Net als voor het volleybal was er voor het basketbal nog tijd zat in om in april, desgevallend mei een eindronde in elkaar te boksen. De reden dat beide competities nu zijn stopgezet is puur en simpel te wijten aan de exodus van

buitenlanders die terug naar huis zijn of zo snel mogelijk terug willen.

Zowel ons volleybal als basketbal draait competities op een handvol goeie Belgen - samen met moeite één volwaardige eerste-klasse - en hele horden buitenlanders. Die in België houden, verder moeten betalen en onderhouden, is in ons inflatoire businessmodel van de zaa sportsporten je reinste zelfmoord. Wat we nu meemaken zou ons aan het denken moeten zetten om de instapdrempel voor niet-EU-sporters gevoelig op te trekken. De toekomst zal het uitwijzen, maar het vermoeden bestaat dat ze in Nederland, waar veel buitenlanders spelen, dit seizoen wel nog competitief zullen volleyballen en basketballen.

De sportieve lockdown is niet meer dan

terecht. Voetballen zonder publiek is geen optie. Of een keer bij grote uitzondering, maar een wedstrijd zonder publiek staat haaks op de verbondenheid die hoort bij spektakelsport. Alleen in Engeland hadden ze een iets andere opinie en daar was tot midden vorige week de officiële mantra dat de fans maar een beetje op afstand moesten blijven.

Of hoe je enerzijds de bevolking vraagt thuis te blijven en contact te mijden, om dan alsnog voetbal te organiseren met publiek. Ze mogen daar van geluk spreken dat een T1 van een topclub - Mikel Arteta van Arsenal - positief testte, waarna de geldfabriek Premier League in arren moede ook maar de deuren dicht deed.

Bij al die terechte maatregelen hoort ook het sluiten van alle sportfaciliteiten. Een uitzonderingsmaatregel voor topsporters die moeten trainen in functie van wat komt zou wel op zijn plaats zijn. Het sluiten van topsportcentra is geen goed idee. Je kan een atleet niet even stilleggen zoals een lopende band. De atleet is ook geen superverspreider; de kans dat die zich niet zal beschermen tegen het virus is te verwaarlozen. Ze worden ook verondersteld minder vatbaar te zijn voor aandoeningen of althans de effecten ervan minder te voelen en sneller te herstellen.

Een heel interessante case, zeker voor de Italianen, is het gevolg van deze verplichte sabbat midden in een seizoen dat geheel in functie staat van de Olympische Spelen. Volgens zowel IOC-baas Thomas Bach als premier Shinzo Abe van Japan gaan die overigens gewoon door. Optimisme is een morele plicht, aldus virologisch baken Marc Van Ranst. Ik geloof ook nog steeds in Tokio 2020.

Een uitzondering voor topsporters op de lockdown zou wel op zijn plaats zijn. Je kan een atleet niet stilleggen als een lopende band